

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחי' אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחי' גופמן

"הרגשתי" שקוף לגמרי" איתן לב

שהוכנו עבורנו. הבנתי שמפעם לפעם, אנשי המשלחת הביטחוניתי מוזמנים להגיע להשתתף באירועים מעין אלו.

האוירה הייתה מאוד מיוחדת, הקהל שר בשמחה גדולה, והרבי - שישב ליד שולחן ארוך על בימה מוגבהת - עודד בידי את השירה. זו הייתה עבורי חוויה מאוד מעניינת. פתאום ניגש אלי מישהו ואמר לי, "הרבי רוצה לדבר אתך". מאוד הופתעתי. הרבי? לדבר איתי? מאיפה הרבי בכלל יודע מי אני? "כנראה יש כאן איזו טעות", אמרתי לו. אבל הוא שלל זאת מיד והתעקש שהרבי מבקש לשוחח איתי.

הסתובבתי אל חברי המשלחת ושאלתי האם מישהו הודיע שאני אמור להגיע לכאן? ברור שמתוקף תפקידי הקפדתי לשמור על פרופיל נמוך. איש לא היה אמור לדעת את זהותי ועל נוכחותי במקום. הסתכלתי על חבריי בחשדנות, אבל כולם משכו בכתפיהם, כאומרים "מה פתאום? אנחנו לא דיברנו. אין לנו מושג מה העניין". למען האמת, פיקפקתי בהכחשה שלהם. מדובר הרי באנשים שהם מקצוענים ב"לספר סיפור" ולהסתיר את האמת.

הובילו אותי אל הבימה ומשם אל המקום שבו ישב הרבי. כשהגעתי היה הרבי עסוק בעניין אחר. נעמדתי ליד שולחן והסתכלתי עליו. בשלב מסוים פנה אלי הרבי, והחל לומר, "ס'איז זייער איינגענעמען צו זען אייך דא" - "נעים מאוד לראותך כאן". מעבר להפתעה על כך שנקראתי אל הרבי, נדהמתי שהוא פונה אלי ומדבר איתי ביידיש. אני אמנם מבין יידיש, אבל שנים ארוכות שלא יצא לי לדבר את השפה, ולכן התפלאתי מאוד שפתאום פונים אלי ומשוחחים איתי ביידיש. בחוצפתי, התחלתי לתחקר את הרבי ושאלתי, "איר רעדט יידיש? פון וואנעט ווייסטו אז איך רעדט יידיש?" - "אתה מדבר איתי ביידיש? מניין לך שאני מדבר יידיש?"

הרבי חיך והחל להרעיף עלי ברכות על העבודה החשובה שאני עושה, ואיחל לי הרבה בריאות ופרנסה טובה. "היזהר בעבודתך ושמור על עצמך, כי זו עבודה יקרה וחשובה מאוד למען עם ישראל", אמר הרבי.

אני כמובן התפלאתי מאוד מאיפה יודע הרבי על העבודה שאני עושה. בתור איש השירות החשאי, הרגשתי פתאום מאוד חשוף - הייתי נבוך ומבולבל ולא הבנתי מה קורה כאן. אני לא

<<

במשך קרוב לעשרים שנה, במהלך שנות תש"כ ותש"ל (שנות השישים והשבעים), שירתי בתפקיד ביטחוני בכיר בארצות הברית במסגרת הנציגות הישראלית בניו יורק. באחת השנים, כמדומני היה זה בתחילת שנת תשכ"ח (1967) הציעו לי חברים מהמשלחת הביטחוניתי בקונסוליה בניו יורק להצטרף לנסיעה לברוקלין במוצאי שמיני עצרת. "מה? מי? על מה מדובר?", שאלתי. הסבירו לי שנוסעים לביקור בבית מדרשו של הרבי מליובאוויטש להשתתף בהקפות שמחת תורה, ושזה אירוע מאוד נחמד, חגיגי ויפה. "בסדר", אמרתי. "אני יכול להביא את אשתי?" לשמחתי אמרו שהיא יכולה להצטרף.

נסענו לברוקלין. כשהגענו למקום, ראינו המולה גדולה. התברר שההקפות עדיין לא התחילו, אלא התקיימה התוועדות של הרבי, ונראה היה שהמקום צר מלהכיל את המוני החסידים. "לאן אנחנו צריכים להגיע?" שאלתי את חבריי. "זה כאן", הם ענו. "מה זאת אומרת 'זה כאן'? לכאן אי אפשר להגיע!" טענתי. "זה בסדר, דאגו לנו", הסבירו לי שהביקור שלנו מתואם מראש, וששמרו לנו מקומות.

בשלב זה הופרדתי מאשתי - אותה ליוו לעזרת הנשים, ואנחנו הובלנו אל תוך האולם, אל מקומות ישיבה נוחים ומכובדים

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, 'תמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות | רעיונות אישים

רגיל שמפתיעים אותי - בדרך כלל ההפתעות היחידות שאני חווה הן אלו שאני תכננתי מראש שיקרו. הייתי משוכנע שמישהו מחבריי מסר לרבי את המידע, ואמרתי לעצמי שכבר אטפל בהם אחר כך.

בהמשך החל הרבי לשאול אותי בקשר למשפחתי. הוא שאל אותי בנוגע לאבי ובקשר לעבודתו. אחר כך התעניין גם בנוגע לאמי ושאל האם היא בארץ. הוא שאל גם על אחותי - מאיפה ידע הרבי שיש לי אחות? באמת אינני יודע. הרבי גם התעניין על אודות אשתי וילדיי. סיפרתי לו שאשתי נמצאת כאן, והוא הגיב, "כן, אני יודע. היא יושבת למעלה".

כמובן שפליאתי רק הלכה וגברה. התחלתי לחשוב שאולי מישהו חמד לצון. אולי הקשרים של מערכת הביטחון עם הרבי הם עד כדי כך שהם ביקשו ממנו לעשות לי איזה תרגיל - פשוט לא ידעתי מה לחשוב.

עוד שאלה מעניינת שהרבי שאל אותי הייתה, "איך אתה מרגיש כיהודי?" אני משער ששאל את זה בין היתר בגלל המראה שלי. יש לי עיניים כחולות ובצעירותי היה לי שיער בלונדיני - ממש מראה ארי. זו גם אחת הסיבות שעבדתי במערכת הביטחון. השבתי לרבי, "מה זאת אומרת? זו המהות שלי; אני מרגיש יהודי בכל רמ"ח איברי וס"ה גידיי!"

הוא המשיך ושאל איך אני מרגיש כיהודי להסתובב בעולם? איך אני מסתדר עם עניין הכשרות? הקפדתי כל חיי על שמירת הכשרות. גם בארצות הברית שלחתי את ילדי לבית ספר יהודי, ודאגתי שהבית יהיה כשר. העבודה שלי אכן זימנה לי מצבים מאתגרים בתחום זה. אמרתי לרבי שזה אמנם קשה מאוד, אבל כשמגשימים לי מאכלים החשודים כבלתי כשרים אני מתרץ את ההימנעות שלי בכך שאני טבעוני או צמחוני.

אינני יודע כמה זמן בדיוק נמשכה השיחה הזו עם הרבי, אבל ברור לי שבעיניי זה היה נדמה ארוך הרבה יותר משהיה בפועל. הרגשתי כאילו עמדתי שם לפחות חצי שעה, אבל בפועל זה היה הרבה פחות, כנראה דקות בודדות. בשלב מסוים כבר חשתי שלא בנוח מכך שבגללי מעכבים את כל הקהל. פניתי לרבי ואמרתי, "אנחנו מדברים הרבה זמן ומחזיקים את הקהל" - שוב מין חוצפה ישראלית כזו מצדי, שאני אומר לרבי להזדרז. אבל הרבי אמר לי שזה בסדר ושלא אדאג.

לסיום, הרבי העניק לי חתיכת עוגה ואחר כך שב וברך אותי שאצליח במעשיי ושאהיה בריא וחזק. אגב, לברכתו של הרבי לבריאות הייתה משמעות מיוחדת בעיניי, שכן נפצעתי כמה פעמים במהלך שירותי.

בדרך חזרה למקומי ביקשו כולם לקבל חתיכה קטנה מהעוגה, ועד שהגעתי חזרה למקומי בקושי נשארו לי כמה פירורים. כשחזרתי אל החברים מהמשלחת שאלתי אותם, "חבר'ה, מה קורה פה?", והם שאלו אותי חזרה את אותה שאלה. "אתם שואלים אותי?" תמהתי, "אתם הרי תכננתם את זה!" אבל הם

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

שבו והכחישו בתוקף. אנחנו לא דיברנו עם הרבי, והרבי לא דיבר איתנו. אנחנו מוזמנים, יושבים, צופים, שרים וזהו.

למחרת תיחקרתי את החברים שלי והשתכנעתי סופית שאכן איש מהם לא דיבר. עד היום אני לא מבין את זה - איך הרבי ידע שאני מדבר יידיש? איך הוא ידע מה אני עושה? ההרגשה שלי הייתה שהוא ידע אף יותר ממה שאמר. זו הייתה תחושה מאוד מוזרה עבורי: האם אני עד כדי כך שקוף? אוי ואבוי אם כן. מצד שני, אם אני כל כך שקוף, למה לא כולם רואים את זה, למה רק הוא רואה את זה? השאלות האלו נברו לי בראש הרבה זמן, ולא מצאתי להן הסבר. פעם פגשתי חסיד חב"ד וסיפרתי לו על כך. הוא אמר שתי מילים: זה רבי.

העובדה שעד היום, יותר מחמישים שנה מאז, האירוע הזה עדיין חרוט בזיכרוני מעידה עד כמה החוויה הזו הותירה עלי רושם. מהמפגש הקצר ההוא יצאתי בהרגשה שנפגשתי עם אדם מבריק, בעל ידע והבנה רחבים, יכולת חשיבה אנליטית וכושר ניתוח בלתי רגילים. למדתי מהרבי גם מה זה הקשבה. כשהוא שאל אותי משהו ועניתי - הוא שתק, נתן לי לדבר והאזין ברוב קשב.

אני היום נותן הרצאות על הפסיכולוגיה של ההתנהגות. הרבי היה אשף בתחום הפסיכולוגיה של ההתנהגות. הוא היה אדם משכמו ומעלה, יחיד בדורו. יש הרבה מה ללמוד ממנו, ואני מרגיש קטן מדי בשביל להבין באמת את האיש הגדול הזה. זכיתי לפגוש מנהיג ומורה דרך, ועל כך אני מודה לה'.

מר איתן לב שירת שנים רבות במוסד ובמערכת הביטחון. בשנות תש"כ ותש"ל (שנות השישים והשבעים) הוא מילא שורה של תפקידים ביטחוניים מסווגים בצפון אמריקה ובדרומה. הוא רואיין בביתו בחודש סבת תשע"ד (2013).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב של מינסקי

ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה
הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"א (1961) — במענה לאדם שכתב בנוגע לתכניות הנסיעה שלו, מביע הרבי את עמדתו הברורה שיש להימנע מלעבור במשך ימי ספירת העומר את קו התאריך, שכן את חג השבועות יהיה על העושה כן לחגוג ביום החמישים על פי ספירתו, בשונה מאנשי המקום אליו יגיע - דבר שיעורר בלבול ותמיהה.¹ ט"ז בטבת

1 אגרות קודש כ, עמ' קיב

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org